



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. M. K.**, bytem N. T. 51/15, O., zast. Mgr. Alešem Zdráhalem, advokátem se sídlem Přerovská 33, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2011, čj. KUOK 73800/2011, sp. zn. KÚOK/61499/2011/ODSH-SD/7273, ve věci přestupku,**

t a k t o:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 21. 4. 2011, čj. SMOL/2011/OARMV/PD/Tom, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle

§ 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že „dne 5. 1. 2011 ve 14:18 v Olomouci na ulici Krapkova ve směru jízdy od obce Prostějov nebyl při řízení motorového vozidla zn. BMW RZ XXX za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem.“ Tímto svým jednáním porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, a byla mu za to uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a uložena povinnost náhrady nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] V žalobě namítal žalobce, že od počátku tvrdil, že za jízdy byl připoután bezpečnostním pásem, kdy pás měl zapnutý do spony vpravo od sedadla řidiče a pás měl pod levou rukou, proto policisté nemohli vidět zapnutí pásu. Spona je mezi sedadly a z pozice policistů není vidět, stejně tak vpravo od sedadla nelze vidět dva souvislé pruhy pásů, proto jsou tvrzení policistů nepravdivá a nevěrohodná. Policisté uvedli, že viděli žalobce nepřipoutaného z 20 metrů, pás vedle řidiče a to, jak se za jízdy poutal, a tato tvrzení správní orgány vzaly za pravdivá, jednoznačná a uvádějí, že ze strany policistů nemohlo dojít k pochybení. Naopak výpověď žalobce shledaly jako účelovou. Žalobce předložil ve správním řízení posudek znalce Ing. I. K., podle kterého není spona pásů viditelná přes palubní desku, rozpoznatelnost připoutání řidiče je téměř nemožná z 5 metrů a z 10 m zcela nemožná. Důkaz znaleckým posudkem posoudil správní orgán jako nevěrohodný. Žalobce se přestupku nedopustil a ani dopustit nemohl. Žalobce namítl porušení čl. 36 odst. 11, 2 LZPS a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a spravedlivého procesu a odkázal na rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS 9/2000. Proto navrhl vyšetřovací pokus za přítomnosti znalce a vypracování znaleckého posudku ke zjištění, zda je možné jako v souzené věci, aby dalekohledem bylo možné vidět připoutání osoby v černém oblečení a bezpečnostní pás. Žalobce podotkl, že správní orgány neměly zájem blíže přezkoumat celou situaci.

[3] Ve vyjádření žalovaný uvedl, že námitky žalobce uvedené v žalobě jsou totožné s odvolacími námitkami, žalovaný na ně v žalobou napadeném rozhodnutí reagoval, řádně a v dostatečném rozsahu zdůvodnil, proč odvolání vyhodnotil jako nedůvodné. Na svých závěrech setrvává a na napadené rozhodnutí plně odkazuje. K návrhu na vyšetřovací pokus či jiné důkazy žalovaný uvedl, že tyto důkazy by nemohly vyvrátit tvrzení policistů a byly by provedeny nadbytečně, což je v rozporu se zásadou hospodárnosti.

[4] V replice žalobce poukázal na to, že policisté žalobce viděli z 20 metrů, že viděli dva souvislé pruhy bezpečnostních pásů vedle řidiče a že přes rameno žádný pás nevedl, že zapínání pásů je asi 50 cm pod úrovní palubní desky a proto jsou tvrzení policistů a žalobce v rozporu. Ve vozidle BMW řady X5 je jen jeden pruh bezpečnostních pásů, neboť druhý pás je skrytý v čalounění ve sloupku vozidla. Proto jsou tvrzení policistů nepravdivá a nevěrohodná. Navíc oba policisté tvrdili, že při zastavení byl žalobce pásy zapnut. Také vzdálenost stanoviště policistů u benzinové pumpy na Krapkově ulici v Olomouci je na křižovatce s ulicí Wolkerovou výrazně delší než uváděných 20 metrů. Nelze souhlasit ani s odmítnutím námitek k fotografiím, které použil znalec, protože šlo o stejné vozidlo a žalobce stejně oblečeného jako 5. 1. 2011. Proto ani vyšetřovací pokus za přítomnosti znalce není nadbytečný důkaz. Žalobce byl oprávněn činit návrhy na dokazování po celou dobu řízení. Pokud správní orgány navržené důkazy ani neprovedly a ani nezdůvodnily,

proč je neprovedly, byl porušen § 36 s. ř. Žalobce byl 5. 10. 2011 oblečen v černém kožichu a pás splýval s tímto oděvem. Žalobce je bezúhonným občanem, držitelem řidičského oprávnění od mladého věku a v rámci své profese naježdí měsíčně řádově několik tisíc kilometrů v ČR i zahraničí. Žalobce navrhl svůj výslech u jednání.

[5] Při jednání soudu žalobce k provedenému uvedl, že se přestupku nedopustil a byl připoután a navrhl výslech svědkyně – manželky žalobce o tom, jak byl žalobce oblečen, důkaz vyjádřením ČHMÚ, týkající se počasí v den přestupku, dále zprávou PČR, DI Olomouc, zda policisté měli dva dalekohledy (žalobce tvrdil, že měli jen jeden, který si půjčovali). Dále žalobce navrhl vyšetřovací pokus mapou Google, kterým má být prokázáno, že předmětná křižovatka je vzdálená od středu benzínové stanice 77 m – policisté tvrdili vzdálenost 20 m, žalobce tvrdil, že jde o 50 – 70 m, což je markantní rozdíl (měřeno od vozidla na kolejišti tj. uprostřed vozovky, je to 77 m). Dále žalobce navrhl důkaz ohledáním místa, aby přesně byla popsána situace, kdy nebyla na místě jiná vozidla, dále návrh znaleckým posudkem znalce z oboru dopravy silniční a městské. V odborném vyjádření znalce Ing. I. K. bylo vyfoceno vozidlo žalobce a bylo vidět, že není viditelný zámek bezpečnostních pásů ani přezka, která je pod úrovní bočního a čelního skla. V žádném případě nemohly být viděny dva pásy, ze sloupku vystupuje jen jedna část pásu. Žalobce odkazuje na rozhodnutí III. ÚS 58/2000 o právu vyjádřit se ke všem skutečnostem. Žalobce již policistům tvrdil, že byl připoután a pokuta 200 Kč byla atypická. Žalobce předložil k důkazu a založil do spisu fotografie - 5 listů po 2 fotografiích a založil dále do spisu 3 listy s uvedením vzdáleností vytištěné z Google mapy. Soud provedl důkazy fotografiemi a popisem vzdáleností z Google mapy.

[6] Žalovaný při jednání soudu konstatoval, že vyjádření žalobce je totožné s odvolacími námitkami a odkázal na obě napadená rozhodnutí, která se s námitkami dostatečně vypořádala. Oba policisté viděli sponu, která nebyla zapnutá. K fotografiím žalovaný uvedl, že spona je na nich zapnutá níž, jde s ní manipulovat a na fotografiích je část těla žalobce tak, aby nebylo vidět připoutání. Tvzení žalobce, že policisté měli jen jeden dalekohled, žalobce uvedl až při jednání soudu. Pokud jde o důkazy ke vzdálenosti, na listinách jsou konkrétní body, které neodpovídají skutečnosti a tomu, co tvrdili policisté. Znalec Ing. I. K. je známý a uznávaný znalec, avšak vycházel z fotografií, které mu předložil žalobce a ne ze stavu v den přestupku.

[7] Žalobce kontroval, že s přezkou nebylo manipulováno, že vozidlo splňuje EHK normy a z výroby je přezka umístěna uprostřed pásu. Námitka o jednom dalekohledu zazněla u správního orgánu I. stupně a znalec byl přítomen focení vozidla.

[8] Žalobce předložil k důkazu náčrtek viditelnosti přezky pásu. Soud tento důkaz provedl.

[9] Žalovaný oponoval, že spona musí být pohyblivá, aby se mohla přizpůsobit proporcím těla řidiče. Vyjádření znalce žalovaný nezpochybňuje, ale namítá, že nezachycuje stav v den přestupku a dále uvádí, že viditelnost spony je k řízení důležitá.

[10] Žalobce uvedl, že spona je na pásu volná a plastový kroužek je na pásu proto, aby spona nespadla na zem. Pokud by žalobce nebyl připoután, spona by nemohla být vidět.

[11] Žalobce uvedl, že s předmětným vozidlem jezdí pět let, spona je stále v jedné poloze a vždy se opře o zarážku v úrovni pasu, když je pás volně, tj. když není připoután. Žalobce byl připoután pod levou rukou, a když připoután není, ozve se klakson, není to příjemné. I tehdy byl v černém kožichu stejném jako při jednání soudu a byla vidět jen jedna horní část pasu, to bylo celé nedorozumění. Žalobce dodal, že přestupek může být podle dnešní právní úpravy řešen jen domluvou, což by stačilo v případě profesionálního přístupu i tenkrát.

[12] Rozsudkem ze dne 13. 2. 2013, čj. 76A 32/2011-45, krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Po kasačním řízení ke stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek zrušil a zavázal krajský soud vysloveným právním názorem.

[13] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 6. 2011.

[14] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že podle oznámení přestupku ze dne 5. 1. 2010 a podle úředního záznamu z téhož dne žalobce byl zastaven hlídkou Policie ČR, protože řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, když se snažil připoutat bezprostředně po zjištění, kdy jej hlídka viděla a přistoupila k zastavení vozidla. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a v oznámení uvedl, že při zastavení vozidla byl připoután. Policisté uvedli, že viděli žalobce z 20 metrů nejprve bočním oknem a pak čelním sklem, k záměně vozidla dojít nemohlo, bylo jasné počasí.

[15] Žalobce při výslechu správnímu orgánu I. stupně uvedl, že přezka je pod úrovní lokte, pás visí dolů a nemůže být vidět ani dalekohledem, protože tomu zavazí palubní deska. Policisté podle něj viděli pás pod jeho levou rukou a viděli tu část pasu, kterou si přehodil přes rameno. Zapnutí či nezapnutí pásů policisté nemohou potvrdit, protože zapnutí pásů je 50 cm pod palubní deskou.

[16] Policista pprap. J. K. vypověděl, že viděl pomocí služebního dalekohledu vozidlo, které přijíždělo od Prostějova a odbočovalo na ulici Krapkovu, řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem, řidiče viděl svědek a pak ho na něj upozornil i kolega. Žalobce se zřetelně připoutával během jízdy, což bylo vidět bočním a pak čelním oknem. Stanoviště hlídky bylo před benzinovou stanicí. K dotazu žalobce svědek uvedl, že viděl pás vedle řidiče, přes rameno nevedl žádný pás a pak bylo jasné, jak žalobce pás pohybem pravé ruky zvedal. K dotazu žalobce, jestli viděl, že pás byl pod ramenem, svědek uvedl, že viděl dva souvislé pruhy pásů vedle řidiče a opravdu si řidič hodil pás přes rameno. K dotazu žalobce, zda svědek viděl zapnutou přezku, svědek uvedl, že viděl dva pruhy vedle řidiče, přezku netuší, bylo jasné, že pás nemá žalobce ani pod rukou. Po zastavení měl řidič pás před ramenem.

[17] Policista nstržm. V. V. jako svědek vypověděl, jak žalobce přijížděl z ulice Wolkerova směrem od Prostějova a viděl, že řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. V okamžiku, kdy řidič viděl hlídku, se začal poutat. Svědek uvedl k dotazu správního orgánu, že viděl žalobce z 20 metrů. Řidiče viděl nejdříve zboku a pak zepředu. Stanoviště hlídky bylo kousek před benzinovou stanicí, žalobce byl zastaven před benzinovou stanicí, přestupek řešil kolega. K dotazům žalobce svědek uvedl, že dalekohledem se dívali oba, měli dva dalekohledy, viděl pás vedle řidiče, k tomu, zda viděl přezku, svědek uvedl, že přezka je součástí pásu, je nahoře. Na dotaz žalobce, proč chtěli uložit blokovou pokutu ve výši 200 Kč, svědek uvedl, že to je na uvážení policisty.

[18] Rozhodnutím o přestupku ze dne 21. 4. 2011 byl žalobce uznán vinným z jeho spáchání, což bylo prokázáno oznámením přestupku a výslechy policistů. Závěr o spáchání přestupku správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že výpovědi policistů se v rozhodných údajích shodují a nejsou mezi nimi zjevné nesrovnalosti nebo rozdíly, z nichž by plynulo pochybení, přičemž správní orgán tyto rozhodné údaje popsal. Vzhledem k této shodě nelze tvrzení policistů nikterak zpochybňovat a proto tyto výpovědi shledal správní orgán I. stupně jako věrohodné, pravdivé a dostatečné; policisté provádějí silniční kontrolu ze zákonné povinnosti a nemají nejmenšího zájmu na poškození žalobce. K námitce žalobce, že měl pás pod levou rukou, správní orgán I. stupně uvedl, že každý má povinnost být připoután předepsaným způsobem, protože jinak pás ztrácí funkčnost a účelnost. V odůvodnění výše sankce jsou popsány úvahy o polehčujících a přitěžujících okolnostech.

[19] V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku namítal žalobce, že policisté požadovali blokovou pokutu toliko 200 Kč a z toho vyvodil, že si nebyli spácháním přestupku žalobcem jisti. Žalobce k odvolání připojil znalecký posudek, podle kterého je rozpoznatelnost připoutání řidiče nemožná ze vzdálenosti od dvou metrů, téměř nemožná z pěti a nemožná z deseti metrů. Žalobce navrhl mimo důkaz posudkem znalce Ing. I. K. přibrání tohoto nebo jiného znalce a vyšetřovací pokus. Zbylé námitky byly obdobné jako v žalobě.

[20] Podle odborného vyjádření znalce Ing. I. K. ze dne 5. 5. 2011 vycházel znalec ze dvou předložených fotografií, ze kterých vyvodil závěr, že zapínací spona bezpečnostního pásu řidiče a spolujezdce je umístěna mezi sedáky předních sedadel. Tuto sponu není možné přes palubní desku vozidla od vzdálenosti dva metry před vozidlem vidět. Ze snímku předního skla znalec dospěl k závěru, že rozpoznatelnost připoutání řidiče vozidla je téměř nemožná ze vzdálenosti pěti metrů a zcela nemožná od vzdálenosti 10 metrů před vozidlem.

[21] V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal výpovědi shodně se správním orgánem I. stupně jako věrohodné a pravdivé a námitku žalobce jako účelovou. Výši navrhované blokové pokuty 200 Kč vyhodnotil žalovaný jako správnou v rozmezí do 2.000 Kč podle § 22 odst. 10 bod 1 zákona o přestupcích a jistotu policistů shledal žalovaný v tom, že spáchaný skutek viděli, vozidlo zastavili a přestupek s žalobcem řešili. Znalecké posouzení žalovaný posoudil jako nevěrohodné, protože bylo předloženo v kopii, obsahuje fotografie blíže neidentifikovaného vozidla a tudíž se

znalec vyjadřoval k něčemu, co není identické se spisovým materiálem. Bez údajů o místě a čase je vyjádření znalce nevěrohodné až zavádějící. Policisté nenamítali, že by neviděli zapnutou sponu mezi sedadly. Žalobce viděli nepřipoutaného dalekohledem z 20 metrů, pás byl vedle řidiče a ten se jím poutal, až když viděl hlídku. Návrh na dokazování vyšetřovacím pokusem se znalcem posoudil žalovaný jako nadbytečný, neboť policisté viděli a popsali skutek dostatečně. Návrh odmítl žalovaný i z důvodu jiných povětrnostních vlivů, neznámé trajektorie pohybu vozidla žalobce, časového odstupu, případně možné změny oblečení žalobce, protože to nebylo protokolováno. Tímto návrhem se snažil žalobce prodloužit a zpochybňovat dokazování a prodražit správní řízení. Žalovaný se ztotožnil s posouzením tvrzení žalobce, že byl připoután pod ramenem a neshledal důvod ke zpochybnění důvěryhodnosti výpovědí policistů.

[22] Z žalobcova výtisku trasy z bodu A do bodu B z mapy Google (<http://maps.google.cz>) na ulici Krapkova soud zjistil, že je zde uvedena vzdálenost 77 m, ale nejsou zde uvedeny souřadnice bodů A a B.

[23] Z žalobcova nákresu viditelnosti přezky pásu soud zjistil, že přezka bezpečnostního pásu ve vozidle žalobce by byla viditelná z výšky oka 452 cm.

[24] Z fotografií žalobce soud zjistil, že bezpečnostní pás je jednou částí umístěn ve sloupku u dveří vozidla, přezka je umístěna ve výši pod hranou bočního okna ve vzdálenosti 12 cm. Na čtyřech fotografiích je žalobce v černé kožené bundě s kožešinovým límcem, na dvou fotografiích je pásem standardně připoután a na dvou fotografiích je připoután pásem pod ramenem.

[25] Po zrušení prvního rozsudku krajského soudu ve věci v kasačním řízení žalobce navrhoval, aby byly provedeny důkazy navržené v žalobě, zejména aby byl proveden vyšetřovací pokus na místě za přítomnosti přibraného znalce z odvětví dopravy silniční a městské, aby byly odstraněny rozpory, na které poukazuje Nejvyšší správní soud a aby bylo objektivně zjištěno, zda bezpečnostní pás byl vidět a zda byla vidět chromovaná přezka, jak uváděli policisté a další skutečnosti, které by posoudil znalec.

[26] Žalovaný opáčil v písemném vyjádření, že ani Nejvyšší správní soud neshledal rozpory mezi výpověďmi policistů a předloženými fotografiemi jako závažné a nekonstatoval, že by dokazování nebylo dostatečné a bylo zapotřebí dalšího jeho doplnění. Proto žalovaný považoval navrhovaný důkaz jako nadbytečný a nic neprokazující, neboť přestupek se stal 5. 1. 2011 a k vyšetřovacímu pokusu by došlo v úplně jiném ročním období, což vylučuje případnou hodnověrnost takto získaného dokazování.

[27] Zástupce žalobce k provedenímu dokazování uvedl, že trvá na tom, že tvrzení policistů nebyla objektivní, fotografiemi bylo prokázáno, že z uvedeného místa nebylo na žalobce a jeho vozidlo vidět a trval na vyšetřovacím pokusu za přítomnosti znalce. K námitce žalovaného o jiném ročním období zástupce žalobce uvedl, že navrhuje, aby pokus byl učiněn také v lednu, a ať se podívá nestranný člověk na situaci tak, jak se odehrála.

[28] Zástupce žalovaného k provedenímu dokazování uvedl, že Nejvyšší správní soud se podrobně zabýval věcí. Lhůta pro projednání přestupku je jeden rok, mohlo by dojít k prekluzi, proto zástupce žalovaného shledal návrh na dokazování jako účelový a zavádějící. I v lednu by nemuselo být stejné počasí a podmínky, počasí se nezaznamenává u tohoto typu přestupku do záznamu a oznámení. Zástupci žalovaného chybí tvrzení, proč výpovědi policistů nebyly objektivní. Návrh na dokazování vyšetřovacím pokusem shledává jako nadbytečný, dělá se u závažné trestné činnosti, navrhl ho zamítnout.

[29] Zástupce žalobce uvedl, že stav počasí lze zjistit dotazem u ČHMÚ, návrh na vyšetřovací pokus zástupce žalobce směřoval na leden kvůli námitce žalovaného. Žalobce vysvětloval policistům, že byl připoután, svědčí o tom i pokuta ve výši 200 Kč. Žalobce se za tři roky nedopustil přestupku, hrozilo mu vybodování a při jeho pracovním vytížení je jeho obrana přirozená, mělo by se objektivně zjistit, jak se věci udály.

[30] Zástupce žalovaného u jednání soudu dále uvedl, že výší pokuty se zabýval i Nejvyšší správní soud, tím věrohodnost policistů není zpochybněna. Pokud bychom připustili takovéto zpochybňování věrohodnosti policistů, byly by prakticky nestíhatelné přestupky jako nepřipoutání nebo telefonování za jízdy. Snahou správních orgánů je přispět k pořádku na pozemních komunikacích.

[31] Zástupce žalobce v konečném návrhu setrval na svých návrzích a žádal o možnost vyjádření žalobce.

[32] Žalobce u jednání soudu uvedl, že jedině on může říci, jak to bylo. Policisté řekli: „Dejte nám 200 Kč a bude to vyřízené.“ Byl to vlastně kompromis. Žalobce měl 10 bodů, dával si na to pozor. Ve výpovědích si policisté hodně „přisadili“, nemohli nic vidět, žalobce měl pás pod ramenem. Opačný rozsudek je pro žalobce těžké postižení, za takovou maličkost je to kruté a nespravedlivé být rok bez řidičského průkazu.

[33] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[34] Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni 5. 1. 2011 i ke dni 30. 6. 2011, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

[35] Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni 5. 1. 2011 i ke dni 30. 6. 2011, *řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*

[36] Podle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích *se pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. l).*

[37] K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů v přestupkovém řízení se podle § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[38] Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[39] Podle § 50 odst. 4 správního řádu *hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

[40] V souzené věci vycházel zdejší soud z tohoto právního názoru Nejvyššího správního soudu (podle rozsudku ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, www.nssoud.cz):

„[10] Nejvyšší správní soud se opakovaně ve své dřívější judikatuře zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. Z této ustálené judikatury - která se věcně převážně týkala přestupku držení telefonu či jiného hovorového zařízení v ruce za jízdy – lze dovodit následující zásady.

[11] Především musí správní orgán v takovýchto případech policisty vždy vyslechnout jako svědky. Neměl by se spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010 - 73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. 6 As 22/2013 NSS, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), nicméně pro potřeby správního trestání nemohou takové důkazy postačovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Výsledky je tudíž vhodné provést dokonce i v případech, kdy obviněný svou vinu dozná, neboť nelze vyloučit, že později v průběhu řízení svůj postoj změní. Právo obviněného vznášet tvrzení a navrhnout důkazy přitom platí po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího (srov. naposled citovaný rozsudek). V nyní posuzovaném případě správní orgány své povinnosti dostaly a policisty jako svědky vyslechly.

[12] Dále si musí správní orgán položit otázku, zda jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným. Nejvyšší správní soud zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem – např. nedání znamení o změně směru jízdy – takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012 č. j. 8 As 100/2011 - 70). Je pouze třeba mít na paměti, že některé z těchto přestupků – např. držení hovorového zařízení řidičem při jízdě v automobilu – představují obtížně zachytitelná jednání, u nichž je třeba klást vyšší

nároky na přesvědčivost důkazů, zejména porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011 č. j. 7 As 102/2010 - 86). Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, řešený v nyní zkoumaném případě, nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť obtížně zachytitelné, proto by věrohodné svědectví policistů představovalo dostatečný důkaz o jeho spáchání.

[13] Dalším krokem je proto porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). To vyplývá ze zásady presumpce neviny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). Věřohodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl umožnit (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 102/2010 - 86).

[14] V nyní posuzovaném případě správní orgány neustrnuly na konstatování, že by verze událostí sdělená obviněným byla motivována pouze snahou vyhnout se postihu za přestupek, případně že by výpovědi policistů byly nevěrohodné jen proto, že měli z povahy svého povolání zájem na kladném výsledku přestupkového řízení. Je proto možné přikročit ke zhodnocení, zda správní orgány při posuzování věrohodnosti obou verzí (v tomto případě se jedná zejména o uvěřitelnost výpovědi policistů) dostály zásadám vymezeným judikaturou zdejšího soudu.

[15] Věřohodnost policistů jako svědků mohou v první řadě snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti přímo vůči osobě obviněného. Mohlo by jít například o skutečnost, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným soudní spor ve své soukromé věci. Takovéto případy budou však spíše výjimečné. K narušení nestrannosti policisty pokračování 6 As 22/2013 – 29 v konkrétním případě (byť ne nutně vůči konkrétní osobě) může nicméně vést též systém jeho hodnocení a odměňování. Na tento problém upozornil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2011 č. j. 7 As 83/2010-63, kde uvedl: „Pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. (...) Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté

jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“

[16] Příkladem dostatečně silné indicie, která podle Nejvyššího správního soudu nasvědčovala nedostatku nestrannosti policistů – a to bez ohledu na to, že nebyl přímo prokázán jejich osobní zájem na výsledku řízení – byla zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 63). Kontrolních oprávnění totiž policisté nesmějí zneužívat k odplatě, „umravňování“ arogantního řidiče či k nátlaku na něho (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 102/2010 - 86). V jiných případech ovšem Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každou prohlídku vozidla následující po zastavení vozidla kvůli spáchání přestupku je možno označit za šikanózní (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 8 As 100/2011 - 70), stejně jako ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013 č. j. 9 As 139/2012 - 30). V nyní posuzovaném případě navíc žalobce žádné takovéto šikanózní jednání svědčící o podjatosti policistů nenamítal.

[17] O zaujatosti policistů mohou dále svědčit též rozpory v jejich výpovědích. Nutno nejprve říci, že Nejvyšší správní soud v řadě svých rozsudků odmítl pokusy dovozovat nevěrohodnost policistů pouze z nepodstatných nesrovnalostí ve výpovědích, neboť ty lze vzhledem k obvyklému časovému odstupu mezi spácháním přestupu a konáním výslechu považovat za přirozené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011 č. j. 8 As 13/2011 - 54, výše citované rozsudky č. j. 4 As 19/2007 - 114, č. j. 9 As 139/2012 - 30 a obdobně pro „civilní“ svědky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 As 12/2010 - 79). Jsou-li nicméně zjištěné rozpory vážného rázu a týkají se podstaty věci, mohou jistě otřást věrohodností policistů jako svědků, zvláště je-li pravdivost jimi uváděných údajů zpochybněna též dalšími důkazy.

[18] Otázkou uvěřitelnosti výpovědí policistů z toho hlediska, zda jimi popisované pozorování bylo za daných podmínek uskutečnitelné, se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve výše citovaném rozsudku č. j. 7 As 102/2010 - 86. Stěžejním bodem odůvodnění v tomto případě byla ovšem možná podjatost policistů (té nasvědčovala důkladná kontrola vybavení vozidla nátlakového charakteru). Důvody pro zrušení rozhodnutí o přestupku nicméně zdejší soud shledal i v tom, že „stěžovatel předložil jako důkaz znalecký posudek, v němž znalec uvedl, že vlivem toho, že je interiér vozidla odstíněn fóliemi, je možno při pohledu přes čelní sklo zepředu rozeznat např. siluetu osoby sedící na předním sedadle pouze za předpokladu, že je pozorování prováděno z bezprostřední blízkosti před vozidlem. Při vzdálenosti cca 3 m a více od vozidla není do interiéru vozidla vidět. Stěžovatel dále zpochybnil verzi průběhu skutkového děje tak, jak jej popsali policisté, a k tomu navrhl jako důkaz provedení rekonstrukce.“ K tomu soud dodal: „Nebylo např. vůbec zjištěno, v jaké konkrétní vzájemné pozici se vozidla policistů a stěžovatele nacházela v okamžiku, kdy měl stěžovatel telefonovat, co dělali oba policisté, kolik

času na zhlédnutí situace v kabině měli a zda telefonování mohl vůbec vidět, či je pravděpodobné, aby viděl, i ten z policistů, který řídil vozidlo.“

[19] Obdobně ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 As 100/2011 - 70 Nejvyšší správní soud nejprve označil výpovědi policistů v návaznosti na odůvodnění výše citovaného rozsudku za nedostatečně konkrétní, a dále uvedl: „Nadto jsou ve správním spisu založeny fotografie vozidla stěžovatele, z nichž nevyplývá, že by při pohledu na vozidlo byl zřetelně viditelný prostor u řidiče tak, aby bylo možné bez pochyb spatřit případné telefonování či držení mobilního telefonu. S ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu proto Nejvyšší správní soud v této věci dospěl k závěru, že důkazy provedené ve správním řízení nestačily k prokázání předmětného přestupku.“

[20] Je tedy zřejmé, že v dosud posuzovaných případech vyhodnotil Nejvyšší správní soud dokazování jako nedostatečné zejména tehdy, pokud se k neuspokojivým výpovědím policistů přidružil další důkaz zpochybňující jejich věrohodnost. O skutkově podobnou situaci by se mohlo jednat i v nyní posuzovaném případě. Žalobce totiž ve svém odvolání i prostřednictvím vyjádření znalce zpochybňoval, že by bylo technicky proveditelné učinit pozorování, o nichž policisté vypovídali. Netvrdil tedy, že by proti němu byli policisté osobně zaujatí, ale pouze, že se mohli mýlit. S tím souvisí i žalobcův poukaz na nízkou blokovou pokutu navrženou policisty, která podle něj svědčila o tom, že si spácháním přestupku nebyli jisti (byť tuto úvahu samotnou je nutno považovat za pouhou spekulaci, neboť stejně dobře by bylo možno dovozovat, že právě nízká navržená pokuta svědčí o neexistenci zaujatosti policistů vůči žalobci).

[21] Pokud jde o odborné vyjádření znalce předložené žalobcem, Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s hodnocením krajského soudu a naopak musí dát za pravdu žalovanému, že toto vyjádření jako důkaz zpochybňující výpovědi policistů nedostačuje. Posouzení totiž podle vyjádření samotného znalce vycházelo pouze ze dvou fotografií vozidla poskytnutých mu žalobcem, z nichž není vůbec patrné, za jakých podmínek byly pořízeny a jakého vozidla se týkají. Znalec dospěl k závěru, že rozpoznatelnost připoutání řidiče je „téměř nemožná“ již ze vzdálenosti 5 m, není však vůbec patrné, zda měl k dispozici informaci, že policisté byli v konkrétním případě vybaveni dalekohledy. Důkazní hodnota takového „odborného vyjádření“ se limitně blíží nule. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto skutečností vypořádal odpovídajícím způsobem.

[22] Jako zcela irelevantní musí Nejvyšší správní soud hodnotit poznámku krajského soudu v odstavci 44 jeho rozsudku, že v jiném případě též žalovaný správní orgán hodnotil znalecký posudek téhož znalce jako bezvadný důkaz. Krajský soud totiž volně směšuje znalecký posudek s odborným vyjádřením. Striktně vzato lze ve správním řízení za znalecký posudek označit pouze takový posudek, který podal znalec ustanovený správním orgánem podle § 56 správního řádu. Uvedený pojem sice správní praxe běžně užívá i pro posudky vyhotovené soudním znalcem a předložené účastníkem řízení (přičemž např. v občanském soudním řízení se takové označení opírá o výslovnou úpravu v § 127a o. s. ř.), avšak i toto užití je třeba omezit na znalecké posudky splňující náležitosti stanovené v § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších

předpisů. Z tohoto pohledu lze jednostránkovou písemnost předloženou žalobcem v odvolacím řízení označit nanejvýš jako odborné posouzení či dobrozdání, neboť postrádá jakékoliv náležitosti a znalec za ně nepřevzal odpovědnost jako za znalecký posudek (připojením doložky, znalecké pečeti atd.).

[23] Bez ohledu na nepřesvědčivost předloženého odborného posouzení bylo ale vzhledem k výše citované judikatuře nutno uvážit, zda byly výpovědi policistů dostatečně konkrétní a zda se v nich na druhou stranu nevyskytovaly vážné a pro posouzení věci podstatné nesrovnalosti. Prvnímu požadavku výpovědi policistů vyhoví bez potíží – oba popsali skutkový děj, zejména vzájemnou polohu vozidel i vzdálenost, na kterou nepřipoutaného žalobce zahlédli, stejně jako připoutávání se žalobce za jízdy poté, co je spatřil. V tomto jejich výpověď pokračování 6 As 22/2013 – 30 zcela koresponduje s výpovědí žalobce před správním orgánem prvního stupně, neboť i on přiznal jisté „nestandardní“ pohyby prováděné s cílem dostat pás do pozice nad ramenem odpovídající konstrukčnímu řešení tříbodového pásu.

[24] Pokud jde o namítané rozpory, pro posouzení věci jsou podstatné dva. Pprap. J. K. jako svědek nejprve uvedl, že viděl „jak pás byl vedle řidiče“, na opakovaný dotaz žalobce pak upřesnil, že vedle řidiče byly dva souvislé pruhy pásu. Z fotografií předložených krajskému soudu žalobcem je přitom patrné konstrukční řešení žalobcova vozidla, kdy jeden pruh pásu je umístěn v bočním sloupku a není tedy vůbec viditelný. Nstržm. V. V. zase na dotaz žalobce, zda si byl jistý, že přezka nebyla zapnutá, odpověděl, že přezka visí nahoře na pásu. Ze zmíněných fotografií je však zřejmé, že přezka, není-li zapnuta, visí zpravidla dole pod úrovní palubní desky, kde je na pásu umístěna zarážka.

[25] Na rozdíl od krajského soudu nemůže Nejvyšší správní soud hodnotit tyto rozpory mezi výpověďmi policistů a předloženými fotografiemi jako závažné. V případě nstržm. V. jde dokonce o rozpor pouze zdánlivý, protože netvrdil výslovně, že by viděl přezku visící nahoře, nýbrž se pouze vyjádřil, co je podle jeho názoru obvyklé. I kdyby však něco takového uvedl, nebylo by možno vyloučit, že v daném případě přezka uvízla nahoře na pásu (či tam byla v pohotovosti připravena) a nesjela až dolů k zarážce. V tomto směru žalobcovy fotografie nic neprokazují, což krajský soud ve svých úvahách zcela pominul.

[26] Pokud pak jde o odpověď pprap. K. na žalobcův opakovaný upřesňující dotaz stran umístění pásu, krajský soud nevzal vůbec v potaz více než dvouměsíční časový odstup od popisované události a předpokládané množství případů, které mezitím tento policista ve službě řešil. Je třeba připomenout, že určitá míra nesrovnalostí ve výpovědích je zcela přirozená. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 12/2010 - 79: „Pokud by všichni tři svědci vypovídali ve všech detailech naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý, který by dle okolností snad ukazoval i na předběžnou domluvu ohledně jejich svědeckých výpovědí.“ V tomto kontextu je nutno rozumět úvahám Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 As 13/2011 - 54: „Pokud si jeden z policistů při výslechu konaném téměř po dvou měsících od zjištění přestupku nebyl schopen vybavit přesnou polohu policejního vozidla a nepamatoval si veškeré okolnosti předcházející zjištění přestupku, není to důvodem, pro který by nebylo možné učinit

závěr o spáchání daného přestupku. Tyto skutečnosti nezpůsobily nevěrohodnost či rozporuplnost výpovědí policistů.“

[27] Obdobně je možno chápat i krajským soudem kriticky hodnocený rozdíl mezi vzdáleností, na kterou měli policisté žalobce spatřit (cca 20 m), a na mapě změřenou vzdáleností od křižovatky, kterou projížděl, k benzínové pumpě, u níž měli policisté mít stanoviště (cca 80 m). Předně policisté s největší pravděpodobností udávali nejkratší vzdálenost, na kterou ještě viděli žalobce nepřipoutaného, než je spatřil a začal se poutat. Navíc mohlo být jejich subjektivní vnímání vzdálenosti ovlivněno i faktem, že pozorovali provoz dalekohledy, s čímž se krajský soud ve svých úvahách nijak nevyrovnal. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114: „Tvrzení svědka o vzdálenosti i časových údajích jsou pouze jeho odhadem a nemusí být naprosto přesné, avšak to ještě neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivitu jeho výpovědi.“

[28] Platí samozřejmě teze vyjádřená ve výše citovaných rozsudcích č. j. 7 As 102/2010 – 86 a č. j. 8 As 100/2011 - 70, že kvůli důkazním obtížím nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Tyto obecné požadavky je ale nutno 6 As 22/2013 vnímat též ve světle ostatních rozsudků zdejšího soudu citovaných výše a nelze je při aplikaci na konkrétní případ přepínat nad rozumnou mez. Pokud by měli být policisté jako svědci na jednu stranu nuceni uvádět velmi konkrétní podrobnosti, aby naplnili požadavky na dostatečnou konkrétnost své výpovědi, a to navzdory časovému odstupu od pozorovaných událostí, a na druhou stranu by měla být z každého zjištěného rozporu týkajícího se nepodstatných detailů dovozována jejich nevěrohodnost, staly by se přestupky typu držení telefonu v ruce při řízení či jízda bez zapnutého bezpečnostního pásu prakticky nestíhatelnými. Při hodnocení důkazů v přestupkových řízeních je sice třeba ve prospěch obviněného aplikovat zásady práva trestního, nelze však při tom zcela odhlížet od reálných omezení lidské paměti a možností správního řízení.

[29] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se nijak nevyrovnal s bezprostřední reakcí žalobce na obvinění z přestupku zapsanou jím samým na druhé straně oznámení o přestupku, kde neuvedl nic o poutání se pod levým ramenem, místo toho jen zdůraznil, že byl připoután „při zastavení vozidla“, což věrohodnost jeho obrany neposiluje. Nadto, i kdyby snad vyjádření policistů zcela nevyklučovalo žalobcovu verzi, zůstává otázkou, zda by i nesprávné užití tříbodového bezpečnostního pásu [který v sobě kombinuje břišní a ramenní, nikoli „podramenní“ popruh, srov. směrnice Rady ES (77/541/EHS) ze dne 28. června 1977, o sblížování právních předpisů členských států týkajících se bezpečnostních pásů a zádržných, v platném znění] v rozporu s jeho konstrukčním řešením, funkcí a účelem nebylo možno stíhat jako přestupek podle téhož zákonného ustanovení, jak (poněkud kuse) naznačil v odůvodnění svého rozhodnutí orgán prvního stupně. Touto otázkou se nicméně Nejvyšší správní soud nyní nezabývá, neboť skutková věta přestupku kladeného za vinu stěžovateli zní tak, že nebyl připoután bezpečnostním pásem, nikoli že nebyl připoután řádně nebo byl připoután jinak než měl.

[30] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci dospěl ve svém rozsudku k nesprávnému právnímu závěru, že vzhledem k důkazní situaci v dané věci nelze žádnou z obou verzí událostí prokázat s takovou mírou pravděpodobnosti, aby o spáchání přestupku nebyly významné pochybnosti. Z toho důvodu vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a rozsudek krajského soudu zrušil. Krajský soud věc znovu posoudí vázán právními názory Nejvyššího správního soudu vyjádřenými výše.”

[41] Krajský soud prizmatem závazného právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že v souzené věci proběhlo ve správním řízení dostatečné dokazování, které nevykazuje relevantní rozpory, je postačující pro subsumpci zjištěného skutkového stavu pod právní normy, o jejichž výběru není sporu a byl správný, stejně jako jejich aplikace a výklad. Zdejší soud neshledal s ohledem na výše uvedené v souzené věci překročení mezi správního uvážení ani jeho zneužití.

[42] V návaznosti na poukaz Nejvyššího správního soudu v citovaném zrušujícím rozsudku (bod 29) zdejší soud konstatuje, že žalobce ve svém vyjádření ke zjištěnému přestupku dne 5. 1. 2011 na svou obranu neuvedl, že byl za jízdy připoután, pouze uvedl, že byl připoután při zastavení vozidla, což posiluje závěr o skutkovém stavu přijatý správními orgány i soudy. Žalobní námitka, že žalobce byl při jízdě připoután a že to tvrdil již od počátku, je i proto nedůvodná.

[43] V napadeném rozhodnutí žalovaná učinila obsahově totožný závěr a proto její rozhodnutí v testu zákonnosti i právnosti obstálo. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[44] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, neboť ten žádné neuplatnil a soud žádné nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona z důvodu neúspěšnosti ve sporu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 25. 9. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně